

[Finansministeren]

men ved oktober-ændringsforslagene måtte vi opvurdere vores udgiftsskøn, så vi i stedet skulle spare 8,3 mia. kr., fordi der var større udgifter til efterløn og til arbejdsmarkedsforanstaltninger. Tilsvarende må vi selvfølgelig, når der kommer en større indtægt, end vi oprindeligt havde forventet, skrive sparekravet ned, her altså med de 250 mio. kr., som kom fra Hypotekbanken.

Når vi skal lave en budgetoversigt, der giver et skøn over vores indtægter og udgifter i 1992, må vi selvfølgelig, når et flertal i Folketinget mod vores anbefaling har vedtaget en CO₂-afgift, indregne afgiftens indtægter, ligesom vi må indregne de udgifter, der er til tilskudsordninger i forbindelse med den pågældende afgift. Vi ville ikke give et retvisende billede af økonomien i 1992, hvis vi kun indregnede den del af Folketingets beslutninger, som vi gik ind for. Vi stemmer – og jeg kan såmænd godt forstå hr. Bilgrav-Nielsens bemærkninger i den anledning – imod finansministerens ændringsforslag vedrørende CO₂-afgift, fordi vi er imod, men det er klart, at når et flertal vedtager den, må vi selvfølgelig indregne de økonomiske konsekvenser heraf.

Lad mig i øvrigt sige til hr. Kim Behnke, at det ikke kun er, når vi snakker udgiftstryk, at vi snakker om hele den offentlige sektor. Når vi snakker finanseffekt, udgiftstryk og skattetryk, snakker vi altid om hele den offentlige sektor, for det er nu den, de begreber er knyttet til. Når vi snakker udgiftspolitiske måltal, snakker vi om den statslige sektor; men med hensyn til de tre andre af de meget væsentlige tal i forbindelse med en finanslov snakker vi om hele den offentlige sektor. Det er der ikke noget mærkeligt i, det har vi altid gjort.

Så harcelerede hr. Kim Behnke over, at de garantier, der er givet, ikke er indregnet. De bliver først indregnet i det øjeblik, de forfalder. Derfor er der i udgiftstrykket for 1991 taget højde for, at vi nu må betale de irriterende 547 mio. kr. for de grunde, som man i 1982 afgav en garanti for, men selv efter, at de så er regnet ind i udgiftstrykket for 1991, falder det faktisk fra 58,3 pct. i 1990 til 57,9 pct. i 1991 og videre til 57,2 pct. i 1992. Det rigtige tidspunkt at indregne tallene i udgiftstrykket er, når udgiften forfalder, og det er det, vi har gjort på helt sædvanlig og konsekvent vis.

Til fru Mimi Jakobsens og hr. Bilgrav-Nielsens taksigelser vil jeg sige, at dem vil jeg godt have lov til at gemme til min tale i morgen, fordi de plejer at indgå i finansministerens tale lige før selve afslutningen af finanslovdebatten. De er hørt og ikke glemt og vil blive taget op ved den sædvanlige lejlighed. Jeg er jo konservativ, så jeg kan godt lide, at det sker på det rigtige tidspunkt.

Ellers skal jeg sige tak for en rolig og fredelig debat. Jeg synes, det er en god sidegevinst ved den brede aftale, at vi kan få en så afslappet debat om så store emner. Vi glæder os til, at det kan medvirke til at skabe politisk ro og stabilitet. Det tror vi betyder meget for vores erhvervsliv og for vores samfundsudvikling, men det vil jeg vende tilbage til under den almindelige debat i morgen.

Jes Lunde (SF):

Jeg har bare et par bemærkninger til finansministeren.

Jeg er enig i, at hvem der skal have ære for hvad, kan man diskutere vidt og bredt. Fast står det i hvert fald, at de steder, hvor SF har fået indflydelse, har vi fået den sammen med andre, og det vedkender jeg mig gerne. Der er også andre partier, der har været med til at gennemføre de gode ting, der ligger i aftalen.

Men jeg vil gerne sige til finansministeren, at når SF det ene år efter det andet skal have æren for at være med i det flertal, som skaffer nogle pladser på produktionsskoler og daghøjskoler, er det altså ikke SF's skyld. Men fordi finansministeren systematisk lader være med at tage det med i sit finanslovsforslag, skal vi andre sådan stoppe det ind i løbet af processen, og så får vi æren for det år efter år, men vi foretrak faktisk, at finansministeren begyndte at tage det med ind i sit finanslovsforslag.

I forbindelse med diskussionen om, hvor meget luft der er i de udgiftspolitiske måltal, redegjorde finansministeren for det med privatisering, og hvad det var for nogle præcise ting, der lå i det. Jeg mener nu alligevel, der er meget luft i det, men én bemærkning vil jeg gerne tage tilbage. Det er den, der fra tid til anden er kommet fra SF om, at når man privatiserer, er det engangsindtægter, altså noget, man kun kan bruge én gang. Sådan er det ikke med finansministeren, han har brugt salget af dele af aktierne her til at redde det udgiftspolitiske